

חרפה בקנדה

written by דוד מ' וינברג | 22.12.2024

בשבוע שעבר כתבתי על המפנה האנטישמי והאנטי-ישראלי של אוסטרליה. המצב בקנדה אינו טוב יותר. למעשה, ההקבלות לאוסטרליה מצמררות, כאשר שתי הממשלות מתואמות בהתרחקותן מיהודים ומישראל.

בעדות שמסר לאחרונה בפני ועדת הסנאט הקנדי לזכויות אדם וצדק תיאר שמעון פוגל את העלייה המדאגה באנטישמיות בקנדה בפירוט מכאיב.

לפי פוגל ¹ שהשלים החודש 36 שנים איתנות בהנהגת המרכז הקנדי ליהדות וישראל (CIJA), השדולה של הקהילה היהודית הקנדית ² חלה עלייה של 93 אחוזים בפשעי שנאה בטורונטו מאז 7 באוקטובר, כשרובם הופנו כלפי הקהילה היהודית. בוונקובר, דיווחים על אנטישמיות עלו ב-62 אחוזים ב-2023 לעומת 2022; 70 אחוז מהם התרחשו אחרי 7 באוקטובר. במונטריאול, אירועים אנטישמיים עלו ב-250 אחוזים.

שני צעירים קנדים הואשמו לאחרונה בעבירות טרור בגין תכנון לפוצץ אירוע יהודי בגבעת הפרלמנט באוטווה. עסקים בבעלות יהודית הושחתו, ניזוקו, הוחרמו ונפגעו מוונדליזם. בתי ספר יהודיים במונטריאול וטורונטו נורו ונתקלו באיומי פיצוץ. בתי כנסת ברחבי המדינה הותקפו והושחתו. השבוע, קהילת בית תקווה במונטריאול הותקפה בבקבוקי תבערה בפעם השנייה. (בבית כנסת זה הייתי מרצה אורח בשבת לפני שנים מספר).

הפגנות המהללות טרור ואלימות מתקיימות בשכונות יהודיות מתוך כוונה להפחיד את התושבים.

במונטריאול הורתה המשטרה ליהודים לצאת בשקט מהדלתות האחוריות של מרכזים קהילתיים כדי שלא יצטרכו להתעמת עם מתפרעים אנטישמיים (בדיוק כמו משטרת סידני).

המצב בקמפוס עבור סטודנטים יהודים מטריד במיוחד. סמלי שנאה מודבקים באוניברסיטאות קנדיות; סטודנטים חובשי כיפה הותקפו; נשמעו הערות מפלות בהרצאות הטוענות שיהודים קוצרים איברים או דם של לא-יהודים. סטודנטים וסגל אומרים שהם נמנעים מדיווח על אירועים מפחד מפני תגמול הן מצד המרצים שלהם והן מצד עמיתיהם.

"במקום שהיו פעם ניואנסים והסוואה, יש כעת קידום חצוף ומפורש של טרור ואלימות ג'יהאדיסטית", נכתב לאחרונה בעיתון הקנדי נשיונל פוסט. "קבוצות טרור מוזכרות ומהוללות בשמן. אלימות נגד יהודים קנדים מעודדת. מפגינים מגיעים להפגנות בלבוש צבאי מלא: מדים צבאיים, כיסויי פנים ואפילו אפודי מגן. יתר על כן, כל זה מתרחש תחת פיקוח ישיר של המשטרה, ואפילו בסיועה".

בכתבת ענק על "התפרצות שנאת היהודים בקנדה של טרודו" העיתונאי טרי גלאבין מסכם את המצב כך: "יאוש הפך להיות חלק מחיי היום-יום של יהודים ברחבי קנדה החווים שנאה גלויה [2] ועדיין חיים תחת ממשלה שנראית עיוורת לכך, משותקת מכך, או אדישה לכך."

ראש הממשלה ג'סטין טרודו חוזר בקביעות על הקלישאה שאין מקום לאנטישמיות בקנדה, אבל רשויות אכיפת החוק שלו עומדים מנגד עם תגובה משטרית חלשה ורפה ביותר בזמן שמהגרים ואחרים מטרידים יהודים קנדים. המשטרה והשרים נראים מפוחדים ממתפרעים אנטי-ישראלים ואנטישמיים. הם אינם מפחדים מהיהודים.

בשבוע שעבר פרסמה ועדה פרלמנטרית לצדק וזכויות אדם דו"ח נועז, "אנטישמיות מוגברת בקנדה וכיצד להתמודד איתה", עם המלצות קונקרטיים המתיישרות עם דרישותיה של הקהילה היהודית.

אלה כוללים מתן קדימות לבטיחות ורווחת הסטודנטים, הסגל והצוות היהודי בקמפוס; אימוץ הגדרת האנטישמיות של IHRA במוסדות חינוך וגופי ממשל; חיזוק חקיקת פשעי שנאה ואכיפת החוק; והגנה על הזכות להתבטאות ציונית בקנדה, תוך חזרה על כך שאין זה מקובל לפגוע או לשלול זכויות מאנשים בגלל אמונותיהם הציוניות.

בהמשך לכך CIJA דורש מאוטווה לכנס פורום לאומי למאבק בפשעי שנאה, טרור ואנטישמיות; לשפר את ההכשרה המשפטית ואכיפת החוק; ולהילחם ברדיקליזציה וקיצוניות. ממשלת טרודו (המתנדנדת) הודיע רק ביום שישי שהיא אכן תקים טרם פורום לאומי למאבק באנטישמיות.

גרוע עוד יותר, טרודו ושרת החוץ שלו מלני ג'ולי שינו באופן דרמטי את עמדת קנדה כלפי ישראל.

לדעתי, אין ספק שהשינוי הדיפלומטי של התרחקות מישראל הזין והעניק לגיטימציה למחאות הרחוב המכוערות. כפי שכתב הכומר ריימונד דה סוזה מאונטריו: "תגובת קנדה לטבח חמאס הייתה חסרת אחריות ברמת הממשלה, ומפחידה ברחובות."

הנטישה הקנדית של ישראל כוללת הצבעה בעד החלטות חד-צדדיות הנוגעות לעזה והגדה המערבית המגנות רק את ישראל מבלי להזכיר אפילו את חמאס או החטופים הישראלים. זוהי הפרה בוטה של עקרון המדיניות הקנדית ארוך השנים של עמידה נגד ההטיה האנטי-ישראלית של האו"ם בקשר למזרח התיכון.

תירוצו של טרודו: הצורך להדגיש מחדש את אמונת קנדה ב"פתרון שתי המדינות" [2] דוקא כנגד ממשלות נתניהו.

גרוע עוד יותר, טרודו מאיים להכיר באופן חד-צדדי במדינה פלסטינית ב"זמן שקנדה תבחר", ללא קשר להתנהגות הפלסטינית. היא "אינה מחויבת לחכות" שמערכת הביטחון והדיפלומטיה

הישראלית תתיישר בנושא.

זוהי חוצפה קלאסית של טרודו. האם הוא באמת רוצה לתגמל את התקפת ה-7 באוקטובר ואת התמיכה הפלסטינית המתמשכת בהתקפה זו ובתוקפנות עתידית נגד ישראל, על ידי הכרה חד-צדדית במדינה פלסטינית?! זה בלתי מוצדק מבחינה מוסרית!

הכרה ב"מדינה" פלסטינית שאינה קיימת באמת, ושלא ניתן להקימה ללא חתירה לשלום אמיתי עם ישראל באמצעות משא ומתן ישיר ⁹ מרחיקה שלום אמיתי. היא רק תחזק קיצוניות בקרב ההנהגה הפלסטינית.

זו תהיה התקפה דיפלומטית חריפה על ישראל, בזמן שישראלים עדיין נלחמים על חייהם נגד כוחות קיצוניים באזור, והיא אכן תיתן רוח גבית למהומות הרחוב האנטישמיות ההולכות ונעשות אלימות יותר.

שימו לב שבשנה האחרונה הפכו טרודו וג'ולי את קנדה למדינה המערבית הראשונה שהטילה הגבלות על ייצוא נשק לישראל. ג'ולי אפילו שללה רישיונות ייצוא צבאיים מחברות קנדיות שהיו קבלני משנה לחברות הגנה אמריקאיות בעלות חוזי תחמושת ומערכות נשק הקשורים לישראל.

משרד החוץ של ג'ולי היה בין הראשונים שהטילו סנקציות לא רק על מתנחלים "אלימים" אלא על מגוון רחב של ארגוני חברה אזרחית ישראלים ימניים כמו רגבים וצו 9 ⁹ רק משום שיש להם דעות שונות מדעת משרדה של ג'ולי בענייני שטחים וסיוע הומניטרי. בעשותה כן, קנדה שימשה כמעין סוס טרויאני להיבטים המכוערים ביותר של ממשל ביידן.

טרודו הוא גם המנהיג היחיד ממדינות ה-G-7 שלא טרח לערוך ביקור סולידריות בישראל מאז התקפת חמאס ב-7 באוקטובר.

ג'ולי ביקרה בישראל פעם אחת והזילה את הדמעה הנדרשת בעת ביקור בעוטף עזה ובמפגש עם משפחות חטופים. אז היא המשיכה לרמאללה לחבק ולנשק את מחמוד עבאס המסרב לגנות את מתקפת החמאס (כן, ממש לחבק, לנשק, ולחייך מאוזן לאוזן), והיא חזרה לקנדה כדי להכריז מייד על איסור ייצוא הנשק לישראל.

ובואו לא נשכח את אונר"א, שלה קנדה נשבעת אמונים בלהט משיחי, ומוסיפה תמיכה כספית לארגון המזיק הזה, למרות ראיות ברורות לשיתוף הפעולה שלו עם חמאס ותמיכתו בסכסוך לאומי פלסטיני אינסופי עם ישראל, כולל מה שמכונה "זכות השיבה" השואפת להשמדת ישראל.

אני כותב את כל זה בכעס המופנה כלפי טרודו אך גם בעצב ניכר, מכיוון שזה הופך על פיהם שבעה עשורים של תמיכה קנדית מפוארת בישראל החוצה את הקווים הפוליטיים, ליברליים ושמרניים כאחד. מי יכול לשכוח את המנהיגות הפרו-ישראלית של ראש הממשלה הליברלי פול מרטין, או את ההגנה העולמית הנלהבת על ישראל מצד ראש הממשלה השמרני סטיבן הארפר?

"באש ובמים, קנדה תעמוד לצד ישראל!" הרעים הארפר בנאומו המפורסם בכנסת ב-2014, וזכה ל-15 מחיאות כפיים בעמידה. אלה היו ימים.

התפרסם באתר ערוץ 7, בתאריך 23.12.2024.

****הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.****